Annus XII - Vol. XII 1 Iulii 1920 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

CARDIFFENSIS

ERECTIO NOVAE ABBATIAE

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Praeclara gesta Benedictini Ordinis ad Ecclesiae gloriam augendam, cum aliis Europae regionibus etiam Britannia Insula experta est, in quam sancti Benedicti filii, una cum christiana religione humanum civilemque cultum introduxerunt. Haec monachorum sollicitudo non defuit, quum nobilissima illa natio e sinu Romanae Ecclesiae avulsa fuit, immo in dies crevit, praesertim hac nostra aetate. Eiusdem itaque Ordinis operae et studio non modica ex parte recte ascribendum est, si tot tantaque in Anglia incrementa catholica Fides hisce temporibus assequuta est, ut ibi, plurimis in locis, sacra hierarchia denuo constitui visum esset.

Haec Benedictini Ordinis merita prae oculis habentes, Nos Apostolicis Litteris *Cambria Celtica*, die septima mensis februarii, anni millesimi nongentesimi decimi sexti, Pontificatus Nostri anno secundo, datis, episcopali sede Neoportensi in urbem Cardiffensem translata et ad Metropolitanae dignitatem evecta, simulque hoc ipso nova ecclesiastica provincia in Walliae principatu constituta, decrevimus « ut monasticum

« capitulum in loco Belmont penes Hereford et episcopalis cathedra ibi « erecta in suo statu servarentur ... adeo ut archiepiscopus Cardiffensis « duo haberet capitula, alterum saeculare, alterum regulare, duasque « cathedrales ecclesias ».

Dum, vero, Apostolicae Litterae ad exsecutionem demandabantur et de regulis agebatur utrique capitulo statuendis, dilectus filius Cuthbertus Butler, Abbas, Congregationis Anglo-Benedictinae Praeses, una cum aliis Abbatibus ipsius Congregationis, bonum atque utile Ecclesiae se facturum existimavit, si cathedralis privilegio et capituli cathedralis, quod Belmontensi conventui concessum fuerat, renunciaret. Quamobrem, habito tum praedictorum Abbatum, tum Belmontensis Monasterii consensu, litteris die vigesima quarta ianuarii huius anni millesimi nongentesimi vigesimi datis, Nobis declaravit paratum se esse, si Apostolicae Sedi placeret, memoratis privilegiis sese abdicare, illud tamen addens gratum sibi fore, ad dimissae cathedralitatis dignitatis memoriam retinendam, ut Belmontense Monasterium in propriam veramque Benedictini Ordinis Abbatiam erigeretur.

Nos autem, deprehendentes Abbatis memoratae Congregationis Praesidis consilium iustis innixum causis, preces ab eodem exhibitas admittendas decrevimus atque admisimus.

Hisce itaque Apostolicis sub plumbo Litteris, dimissionem praefati privilegii cathedralitatis et capituli, praedictae ecclesiae monasticae et religiosorum domui iam concessi, acceptam habemus, simulque vero Benedictinum Belmontense Monasterium in veram, propriam atque independentem, iuxta preces, Abbatiam erigimus et constituimus, sicut ceterae omnes Anglo-Benedictinae Abbatiae, cum universis iuribus, privilegiis et obligationibus, quae ad eas, iuxta canonicas leges et constitutiones a Sancta Sede adprobatas, ac memorati Ordinis, pertinent, cum familia insuper sui iuris, sub Abbate ab eadem familia ad normam Constitutionum dictae Congregationis eligendo.

Noscentes insuper quae et quanta Benedictinus Ordo, iam a tempore Magni Gregorii, Decessoris Nostri, de Ecclesia et de religione in Anglia sit meritus, simulque recogitantes hodiernam ipsam renunciationem nonnisi hac mente peractam esse, scilicet ad maius Ecclesiae bonum assequendum, declaramus Apostolicam Sedem tot Benedictini Ordinis promeritorum nunquam oblituram, atque in tot beneficiorum memoriam, quantum humana permittant adiuncta, libenter curaturam, ne unquam desit inter Angliae Praesules unus ex sancti Benedicti alumnis, qui aliquam regendam suscipiat dioecesim, eamque, ut per elapsa tempora, scientia ac virtute illustret.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel interesse praesumant, auditi non fuerint, ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque conciliis editis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur eadem prorsus fides, in iudicio et extra illud, quae eisdem praesentibus litteris adhiberetur, si originaliter forent exhibitae, vel ostensae.

Nemini ergo liceat quae hisce Litteris Nostris statuta sunt infringere vel eis ausu temerario contraire.

Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo, die vigesima prima mensis martii, Pontificatus Nostri anno sexto.

✠ C. Card. DE LAI
Episcopus Sabinensis
Secret. S. Congr. Consistorialis.

P. Card. GASPARRI
a Secretis Status.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Can. Ap., vol. XX, n. 22.

II

MOHILOVIENSIS

DIVISIONIS ET ERECTIONIS NOVI VICARIATUS APOSTOLICI « DE FINLANDIA »

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter alias supremi Pastoris sollicitudines, ea semper fuit, ut dioeceses nimis amplae pro aptiori animarum cura et administratione dividerentur, praesertim quum vel ipsa temporum locorumve adiuncta id suadere, aut postulare viderentur.

Quum vero ad consulendum utiliori ecclesiastico regimini Finlandiae regionis, quae usque nunc ad Archidioecesim Mohiloviensem pertinuit, expediat maxime, et tempora modo permittant, ut haec regio a praedicta Archidioecesi seiungatur; Nos, omnibus mature perpensis, habitis secundis suffragiis venerabilium fratrum Achillis Ratti, archiepiscopi titularis Naupactensis, Nuncii Apostolici in Polonia, atque hodierni Metropolitae Mohiloviensis, nec non de consulto Sacrae Congregationis Consistorialis, memoratum territorium Finlandicum per praesentes litteras ab archidioecesi Mohiloviensi Apostolica auctoritate separamus et in novum distinctum Vicariatum Apostolicum erigimus, *de Finlandia* nuncupandum, qui Sacrae Congregationi de Propaganda Fide plane subiicietur.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint, ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo umquam tempore de subreptionis aut obreptionis, vel nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibusque conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur eadem prorsus fides in iudicio et extra illud, quae eisdem praesentibus litteris adhiberetur, si originaliter forent exhibitae, vel ostensae.

Nemini ergo liceat quae hisce Litteris Nostris statuta sunt infringere vel eis ausu temerario contraire.

Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nonnongentesimo vigesimo, die octava mensis iunii, Pontificatus Nostri anno sexto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI
Episcopus Sabinensis
S. C. Consistorialis Secretarius.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Lodovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XX, n. 38.

III

SAMOGITIENSIS ET RIGENSIS

DE FINIUM DIOECESANORUM COMMUTATIONE

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Maxime interest dioecesum fines cum statuum civilium finibus coincidere, ut fideles cum suis Ordinariis expeditius et absque ulla difficultate communicare valeant.

Quum autem, post novam politicam constitutionem statuum Lituaniae et Latviae seu Lettoniae, acciderit ut pars praecipua provinciae civilis Curlandiae, quae ad Episcopatum Samogitiensem et ad aliam rempublicam hucusque pertinebat, inclusa manserit intra fines reipublicae Lettoniae, rogavit civile huius Reipublicae gubernium ut haec Curlandiae pars abstraheretur a dioecesi Samogitiensi, et uniretur dioecesi Rigensi, nuper in Lettonia restituta.

Quum vero huic postulationi accesserit favorabile votum venerabilium fratrum Nostrorum Francisci Karević, hodierni episcopi Samogitiensis, atque Achillis Ratti, archiepiscopi titularis Naupactensis et Nuntii Apostolici in Polonia, Nos, re mature considerata, oblatis precibus annuendum censuimus.

Quamobrem per praesentes Litteras apostolica auctoritate statuimus, ut, quae pars territorii Curlandiae ad statum Lettoniae seu Latviae adscripta est, a dioecesi Samogitiensi separetur ac dioecesi Rigensi perpetuo et in omnibus uniatur.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel sua interesse praesumant auditi non fuerint, ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab

omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus.

Hisce itaque ut supra constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda, deputamus dilectum filium Antonium Springovicz, electum episcopum Rigensem, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet in ecclesiastica dignitate constitutum, imposito praeterea eidem onere mittendi infra sex menses, a data praesentium litterarum computandos, ad Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur eadem prorsus fides, in iudicio et extra illud, quae eisdem praesentibus litteris adhiberetur, si originaliter forent exhibitae, vel ostensae.

Nemini ergo liceat quae hisce Litteris Nostris statuta sunt infringere, vel eis ausu temerario contraire.

Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo, die nona mensis iunii, Pontificatus Nostri anno sexto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI
Episcopus Sabinensis
S. C. Consistorialis Secretarius.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XX, n. 39.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VENERABILIBUS DEI FAMULIS CAROLO LWANGA, MATTHIAE MURUMBA ET SOCIIS EORUM, VULGO « DE UGANDA », MARTYRIBUS, BEATORUM HONORES DECERNUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — In Africam quisnam christianam fidem primus invexerit, disceptatur adhuc; constat tamen, inde ab aevo apostolico religionem ibidem effloruisse ac viguisse, et, quam puram Christifideles Afri vitam agerent, Tertullianus ita describit, ut legentium animos vehementer commoveat. Quae quidem regio nulli cedere videtur inlustrium virorum martyrumque copia. Ex his vero martyres Scillitanos commemorare placet, qui Carthagine, Publio Vigellio Saturnino proconsule, sanguinem pro Christo profuderunt; e conscriptis autem iudicii quaestionibus, quae hodie quoque feliciter exstant, colligitur qua constantia, quam generosa animi simplicitate proconsuli responderint fidemque suam professi sint. Recolere item libet Potamienas, Perpetuas, Felicitates, Cyprianos et « multos fratres martyres », quos Acta generatim percensent; Uticenses praeterea, nomine etiam *Massae Candidae* idcirco nuncupatos, aut quod calce viva obruti sint, ut hymno XIII enarrat Aurelius Prudentius, aut *ob causae fulgorem*, uti Augustinus opinari videtur. Haud ita multo post, primo haeretici, deinde Vandali, postremo mahumetani Africam christianam adeo vastarunt atque everterunt, ut, quae tot inclitos heroas Christo pepererat, quae sedibus episcopalibus plus trecentis gloriabatur et Concilia tam multa fidei disciplinaeque tuendae congregaverat, ea, christiano sensu deleto, paene omnem gradatim exuerit humanitatem et ad barbariam desciverit. Recentiore tamen aetate, quemadmodum non defuerunt qui, scientiae cupiditate incensi, interiores explorare regiones ausi sint, ita, nec minore sane studio, Missionales, spiritibus plene imbuti quibus Apostoli animabantur, nullis armis nisi Cruce instructi, nulla arte nisi invicta in Deum fide confisi, in abditos illos tractus pervaserunt. Eos inter evangelicae sapientiae praecones, honorificentissimum sane obtinent locum Missionarii Africae, qui, *Patres* quoque *Albi* vulgo nuncupati, conditorem patremque legiferum habuerunt fel. rec. Carolum Martialem Lavigerie, primum restitutae Carthaginiensis Sedis Archiepiscopum et S. R. E. Cardinalem. Quibus, in ipsis Instituti sui primor-

diis, id auspicato contigit, ut, Vicariatu Nili Superioris sibi ab Apostolica Sede commisso, anno MDCCCLXXVIII in Ugandae regnum, in media Africa situm, ingrederentur, ubi, octavo post anno, nigritae duo et viginti, quorum plerique adhuc adulescentes, tam admirabile martyrium fecerunt, ut merito dici queat, eos non modo priscis Africae christianae heroibus aemulatos esse, sed etiam, duplici pudoris et religionis martyrio, suavissimam beatae Agnetis memoriam revocasse. Sed rem praestat ordine exponere, et eventus narratione delibare, qui Ecclesiae Christi gloriam, eandemque ob rerum condiciones novam ac splendidam, peperere. Cum igitur Missionales, quos memoravimus, stationem Sanctae Mariae de Rubaga constituissent et rex Ugandae Mtesa christianae fidei provehendae minime refragaretur, is animorum ardor excitatus est, tot centena catechumenorum se divini verbi satoribus instituendos tradiderunt, ut laetam tota illa regio uberrimorum fructuum spem atque exspectationem de se commoveret. Verumtamen, paulo post, rex Mtesa, mahumetanis impulsoribus, qui, si christiana religio plus valuisset, metuebant ne quid mercatura servorum detrimenti caperet, quam libere agere consueverant, commutata sensim voluntate atque opinione, id animo denique intendit, ut fidei propagationi, vi quoque illata, si opus esset, obsisteret. Qua rerum condicione prudenter perpensa, missionales interim cessere loco; sed cum, brevi post, rex vita functus esset, Muanga eius filius, quo familiari ac benevolo utebantur, vix regno potitus, iis institit, ut in urbem principem regrederentur. Idem vero, cum reversos benigne excepisset, palam spopondit, quandoquidem in patris locum, Deo christianorum precibus conciliato, suffectus erat, fore ut non modo ex hisce optimos ad se arcesseret atque ad regni dignitates eveheret, sed etiam ethnicos omnes imperio suo obnoxios ad religionem amplectendam ipsemet incitaret. Iussit sane complures ex christianis vel catechumenis in regia aula circumsistere, et quidem non sine sua ipsius utilitate; cum enim optimates, rebus novis adversi, de rege interimendo clam decrevissent, nonnulli ex christianis aulicis, re cognita, Muanga occulte monuerunt ut sibi caveret, addideruntque, posse ipsum, cum christianis omnibus, tum hominibus qui in eorum dicione essent, idest duobus armatorum millibus, plene confidere. Primus interea regis administer, idemque praecipuus coniurationis auctor, etsi veniam sibi sociisque a Muanga impetravit, vehementiore tamen, quam antea, odio in christianos exarsit; quid, quod audivit, se magistratu destituendum, et in sui locum Iosephum Mkasa, christianum, subrogatum iri? Itaque, omnes nanctus occasiones, insusurrare ille regi, qui Christi religionem profiterentur, eos capitales hostes habendos esse; fidem regi utique servaturos, donec parvo essent

numero; at, si quando ceteris numero praestitissent, eum de medio sublaturos ut aliquem e suis ad regiam dignitatem proveherent. Sed alia huc accessit, eaque potior, invidiae caussa, qua rex Muanga ad christianos insectandos impelleretur; cum enim, detestabili mahumetanorum opera, vitiis contra naturam indulgere coepisset, quod conatus omni contentione est, id nunquam consequi potuit, ut christiani ex aula regia pueri morem sibi gererent. Ita, quod religioni in honorem verti debuit, facessivit religioni periculum. Ventum denique est ad caedes, et Muanga primo administro denuntiavit, velle se omnibus qui orarent mortem inferri: qua pulcherrima verborum figura nostri designabantur. Quot hac in persecutione hostiae Deo gratae immolatae sint, haud satis constat; inlustre vero prae ceteris fecere martyrium, uti ante diximus, nigritae duo et viginti, quos, pro mortis genere, in duo agmina distinguere iuvat: alterum eorum, numero tredecim, qui vivi combusti; alterum eorum, numero novem, qui vario suppliciorum genere interempti sunt. E priore agmine, aulici seu pueri regii fere omnes, sunt Carolus Lwanga, Mbaga Tuzindé, Bruno Séron Kuma, Iacobus Buzabaliao, Kizito, Ambrosius Kibuka, Mgagga, Gyavira, Achilles Kiwanuka, Adulphus Ludigo Mkasa, Mukasa Kiriwanvu, Anatolius Kiriggwajjo, Lucas Banabakintu. - Carolus Lwanga, in oppido Bulimu ortus et die XV mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptismo ablutus, ob egregias animi laudes omnium admirationem ac benevolentiam sibi conciliavit; quem Muanga ipse magni habebat, quod munera a se commissa perdiligenter expleret. Cum autem pueris regiis praeesset, eos ad fidem et castitatem servandam, contemptis impii atque impudici regis illecebris, confirmavit; vinculis constrictus, catechumenos quoque, ut in religionis studio perseverarent, palam hortatus est et ad supplicii locum admirabili animi fortitudine contendit, cum annum ageret vicesimum. - Mbaga Tuzindé, puer regius, filius Mkadjanga, praecipui et crudelissimi ex carnificibus, adhuc catechumenus cum persecutio exarsit, a Carolo Lwanga paulo ante communem condemnationem baptismo ablutus est. Quem pater cum quoquo pacto a morte eripere vellet, iterum iterumque deprecatus est, ut religionem catholicam eiuraret, aut saltem se abdi pateretur et promitteret se orare desiturum. Verum magnanimus adulescens respondit, se caussam mortis suae nosse et probare, regis autem iram in patrem conflare nolle: rogavit, ne sibi parceretur. Tunc Mkadjanga, ut filium, vix annorum sedecim, ignis cruciatibus subduceret, uni ex minoribus carnificibus imperavit, ut caput eius fuste percuteret et exanime corpus igni tradendum cum aliis componeret. - Bruno Séron Kuma, in pago Mbalé natus et die XV mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptizatus, e fra-

tris sui contubernio discessit, quod hic acatholicam sectam sequeretur. Regi Mtesa famulatus, postquam Muanga patri successit, officium abdicavit ut stipendia mereret. Cum christianis aulicis comprehensus, sex et viginti annos natus, verbo atque exemplo gloriosi certaminis socios roboravit. - Iacobus Buzabaliao, die XV mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptismi aquis ablutus, singulari religionis provehendae studio incensus, alios, ipsumque Muanga, nondum in paterno solio collocatum, ad Christi fidem amplexandam allicere atque excitare omni ope nisus est; id ipsum rex fortissimo iuveni exprobravit, cum eum, viginti annos natum, occidi iussit. - Kizito, candidula anima, ceteris iunior, utpote qui aetatis suae anno tertio decimo martyrium fecerit, filius unius e regni proceribus et innocentia ac firmitate animi praeclarus, paulo ante quam in vincula coniectus est, a Carolo Lwanga baptismum accepit. Fortissimum puerum libidinosus rex, acrius quam ceteros, frustra ad se pellexit. Quosdam vero christianos, quod fugam ceperant, Kizito ita obiurgavit, ut ii se regi Muanga, metu deposito, stiterint; et cum in eo esset ut ad supplicium duceretur, sociis, ne quis animo deficeret, auctor fuit ut coniunctis inter se manibus omnes simul procederent. - Ambrosius Kibuka, ipse quoque ex aulicis, die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptismo tinctus, fidem ardenter constanterque retinuit ad atrocissimam usque necem, quam pro Christo oppetiit annos natus duodeviginti. - Mgagga, puer regius, adhuc catechumenus, regi obscena suadenti fortiter restitit, et, se christianum professus, cum aliis in carcerem coniectus est: ante quam detineretur, a Carolo Lwanga baptismum accepit, et, haud secus ac ceteri, martyrium tranquillo animo fecit, anno aetatis suae sexto decimo. - Gyavira, ex iisdem aulicis, pulcher adspectu, a rege Muanga diligebatur, qui tamen nequiquam eum ad explendam secum libidinem illexit. Catechumenus adhuc cum, post fidei professionem, a Muanga morte damnatus est, noctu a Carolo Lwanga baptismo tinctus et cum ceteris ad supplicii locum, annos natus septemdecim, a carnificibus deductus est. - Achilles Kiwanuka, puer regius, Mitiyanae natus, die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptizatus est. Postquam firmo animo fidem suam coram rege confessus est, cum sociis catena vinctus et in carcerem contrusus, denuo asseveravit se nunquam a catholica religione desciturum et ad ultimum supplicium progressus strenue est, anno aetatis suae decimo septimo. - Adulphus Ludigo Mkasa, aulicus, morum integritate itemque assiduitate patientiaque laborum enituit. Baptismo die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV suscepto, catholicam fidem, cum sancte retinuit, tum constanter cum ceteris professus est ad mortem usque, quam, annos natus quinque ac viginti, pro Christo pertulit. - Mukasa Kiriwanu, puer regius cibariis in

aula partiendis, cum carnifices Carolum Lwanga eiusque socios ad collem Namugongo perducerent, rogatus num christianus esset, affirmavit, et cum aliis ad supplicium raptus est. Catechumenus nondum baptismum fluminis adeptus, baptismo sanguinis, annos duodeviginti natus, aeternam gloriam consecutus est. - Anatolius Kiriggwajjo, regius puer, die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptismo ablutus, christianae vitae praecepta ea animi firmitate retinuit, ut oblatam sibi a rege dignitatem, quae aeternae saluti aliquid detrimenti afferre posse videbatur, sine cunctatione respuerit. Catholicam vero fidem cum ceteris aperte professus, communem cum iisdem mortem oppetiit sexto decimo aetatis anno. - Postremum ex hoc agmine recensemus Lucam Banabakintu, qui, in pago Ntlomo natus, optimati cuidam, Mukwenda nomine, perdiligenter famulabatur. Die XXVIII mensis maii anno MDCCCLXXXII, cum baptismo et confirmatione donatus est, tum ad sacram synaxim primum accessit: quo faustissimo ex die, integritate morum praeceptorumque observatione ceteris in exemplum praeluxit, et nihil habuit antiquius quam ut de divinis rebus cum amicis colloqueretur. Is, cum mortem facile effugere posset, maluit, ad necem conquisitus, se domino sistere, a quo hominibus a rege missis traditus est. In carcerem detrusus, laetissimo ibi animo degit, donec cum ceteris, tricesimum agens annum, pro Christo vitam profudit. - Hi omnes, quos nominavimus, die III mensis iunii anno MDCCCLXXXVI, orto iam sole, ad collem Namugongo feruntur. Quo cum pervenissent, manibus post tergum devinctis pedibusque colligatis, crate unusquisque eorum involvitur arundinibus texta; rogus struitur, in quem fasces eiusmodi humani imponuntur. Admoto pedibus igni, ut grex ille immolatorum tener lentius ac diutius torqueretur, crepitare flamma, quae sanctis corporibus aleretur; e rogo murmura precum in aëra diffundi et pro vi cruciatuum crebrescere; mirari carnifices, non questum, non gemitum a morientibus fieri, quorum similes adhuc nullos sibi videre contigisset. Sic castissimos fortissimosque heroas ignis unus omnes simul consumpsit, una patria simul omnes caelestibus sedibus excepit. — In altero novem nigritarum agmine numerantur venerabiles Dei servi Matthias Kalemba Murumba, Athanasius Badzekuketta, Pontianus Ngondwé, Gonzaga Gonza, Andreas Kagwa, Noë Mawgalli, Iosephus Mkasa Balikuddembé, Ioannes Maria Muzéi (Iamari), Dionysius Sebuggwao. - Matthias Kalemba Murumba quinquagesimum agebat annum cum martyrium fecit. Ad munus iudicis delectus, cum ex mahumetana ac protestantica secta ad catholicam religionem transiisset, baptismo die XXVIII mensis maii anno MDCCCLXXXII suscepto, veritus ne cui, iure dicendo, iniuriam inferret, se officio abdicavit. Modestia ac lenitate animi

praeditus, religionis propagandae studio sic erat incensus, ut non modo liberos suos ad sancte vivendum instituerit, sed quoscumque potuit, christianam doctrinam docuerit. Primus regis administer, coram quo productus est, gravissimo homini, fidem animose professo, iussit manus pedesque praecidi, et carnis fragmenta e tergo evelli, ante oculos eius adurenda. Carnifices igitur in collem incultum ac desertum, ne a spectatoribus in atrocissimo officio fungendo perturbarentur, venerabilem Dei famulum, alacrem laetitiaque gestientem, abducunt; iussa ad unguem perficiunt; ut inclitus martyr diutius cruciaretur, ea arte sanguinem ex artubus fluentem coërcent, ut, triduo post, servi quidam, illuc ad recidendas arundines coëuntes, languidam ac remissam vocem audierint Matthiae aquae haustum poscentis: quem cum tam foede detruncatum conspexissent, territi inde aufugiunt et Christi morientis imitatorem omni destitutum solacio relinquunt. - Athanasius Badzekuketta, inter regiae domus adulescentes adlectus et die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptismo ablutus, perdiligenter Dei Ecclesiaeque praecepta exsequebatur. Ita vero martyrii desiderio flagrabat, ut carnifices, a quibus ad statum locum cum aliis perducebatur, impense rogaverit ut se ilico caederent. Itaque strenuus adulescens, die XXVI mensis maii anno MDCCCLXXXVI, aetatis suae duodevicesimo, iteratis ictibus dilaniatus est. - Pontianus Ngondwé, in vico Bulimu ortus et regis Mtesa aulicus, Muanga in huius locum suffecto, stipendia meruit et, catechumenus adhuc, christianis spiritibus adeo animatus apparuit, ut asperum ac morosum ingenium, sui victor, commutaverit. Persecutione autem instante, baptismum die XVIII mensis novembris anno MDCCCLXXXV suscepit: quare, haud ita multo post, in carcerem cum aliis coniectus est. Cum vero carnifex Mkadjanga, a quo, supplicio mulctandus, ad collem Namugongo ducebatur, eum in itinere iterato rogasset num christianam religionem sectaretur, bis affirmantem, bis lancea confodit, abscissumque eius caput in viam proiecit, die XXVI mensis maii anno MDCCCLXXXVI. - Gonzaga Gonza, regius puer, die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptizatus, religionis officia sedulo explevit et caritatis virtute praecipue enituit. Qui cum ad supplicii locum progrederetur et compedibus, quae distrahi nequiverant, impediretur, quominus pleno gradu incederet, a carnificibus iterum iterumque lancea traiectus, martyrium fecit, die XXVII mensis maii anno MDCCCLXXXVI, aetatis suae duodevicesimo. - Andreas Kagwa, in oppido Bunyoro natus et Muanga cum principe tum rege usus familiarissimo, die XXX mensis aprilis anno MDCCCLXXXII baptismi, confirmationis et Eucharistiae sacramenta percepit. Ob egregias animi laudes omnibus carus, non modo quotquot se adibant, ad chri-

stianam sapientiam informabat, sed etiam, cum olim pestis regionem invasisset, omnibus omnia factus, singulari infirmos caritate complexus est, satis multos, aquis baptismi ablutos, Christo peperit et vita functos sepultura affecit. Cum vero primus regis administer molestissime ferret, liberos suos ab eo christiana imbui doctrina, rege tandem consentiente, eum comprehendi et occidi iussit, addens, se non ante cenaturum quam carnifex praecisam Andreae demortui manum ad se attulisset. Ita, die XXVI mensis maii anno MDCCCLXXXVI, aetatis suae tricesimo, venerabilis Dei famulus ad caelestia gaudia, martyrio facto, convolavit. - Noë Mawgalli, proceris Mukwenda famulus vasis escariis conficiendis, virtutum christianarum laude magnopere floruit. Calendis novembribus anno MDCCCLXXXV baptismo ablutus, ab hominibus, quos rex Muanga ad diripiendas Christifidelium domos circummiserat, lancea confossus, occubuit die XXXI mensis maii anno MDCCCLXXXVI, aetatis suae tricesimo. - Iosephus Mkasa Balikuddembé, natus in pago Buwama, ob spectatam fidem a rege Mtesa delectus est, qui ei diu noctuque inserviret atque aegrotanti mederetur. Eius filius Muanga, haud secus ac pater, venerabili Dei servo plenissime confidebat; quare non modo eum omnibus aulae regiae famulis praefecit, sed voluit quoque ut se moneret, si quid fecisset reprehensione dignum. Die XXX mensis aprilis anno MDCCCLXXXII baptismo et confirmatione donatus est et primum ad sacram synaxim accessit, quam crebro deinde percepit. Animi suavitatem, caritatem religionisque studium prae se ferens, non modo iuvenes satis multos Christo lucratus est, sed etiam pueris regiis ceterisque aulicis consilio, hortationibus institit, ut regis Muanga libidini ne obsequerentur. Quod cum rex didicisset, coepit venerabilem Dei famulum aversari, donec, primi administri, qui Iosepho invidebat, sollicitationibus expugnatus, morte eum plecti iussit. Iosephus, caelesti epulo recreatus, in locum Mengo abducitur, ubi, postquam denuntiavit, se regi et veniam dare et paenitentiam consulere, prima persecutionis victima, a carnifice, capite abscisso, in ignem coniicitur, die XV mensis novembris anno MDCCCLXXXV, aetatis suae sexto et vicesimo. - Ioannes Maria Muzéi (Iamari), in pago Minziro natus, tantam prae se ferebat gravitatem ut cognomine Muzéi, idest senis, honestatus sit; prudentia quoque, caritate, suavitate animi, largitate in pauperes, aegrorum amore insignis, pecuniam operamque suam in captivos redimendos contulit, quos christiana fide imbuebat. Is fertur uno die universam catechesim didicisse; baptismo autem ablutus est calendis novembribus anno MDCCCLXXXV et sacro chrismate perlinitus insequenti anno, die III mensis iunii. Postquam Iosephus Mkasa, amicissimus suus, immolatus est, cum se a rege interemptum iri intel-

lexisset, occultare se noluit, nedum fugam caperet; immo etiam, comitante quodam Kulugi, regi in conspectum se dedit, a quo, causa quadam interposita, primum administrum adire iussus est. Fecit, etsi insidias suspicabatur, quod religionis caussa pavere atque extimescere a se alienum putaret. Primus vero regis administer eum in stagnum, quod in praedio suo situm erat, proiici iussit die XXVII mensis ianuarii anno MDCCCLXXXVII. - Dionysius Sebuggwao, in pago Bunono natus, puer regius, die XVII mensis novembris anno MDCCCLXXXV baptismum accepit morumque integritate floruit. Quem cum rex Muanga rogasset num duos aulicos christianae fidei rudimenta doceret, affirmantem, lanceae ictu confodit, eiusque caput abscindi iussit. Ita Dionysius die XXVI mensis maii anno MDCCCLXXXVI, aetatis suae sexto decimo, martyr occubuit. — Quisquis horum omnium Acta martyrum perlegerit, mirabitur profecto qua sapientia, quam tranquilla animi constantia et quo fidei spiritu ii, cum regis, tum primi administri et carnificum percontationibus responderint, in iisque divinum Christi promissum « *dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini* » plane servatum animadvertet. Constat etiam, gloriosum Venerabilium Dei Famulorum martyrium signa esse consecuta. Etenim non modo persecutores omnes tam misero mortis genere interierunt, ut liqueat, iustissimas ab iis poenas, quae culpae mirandum in modum responderent, Deum repetere voluisse, sed etiam, ilico post eorundem duorum et viginti nigritarum supplicium, adeo animorum ardor ad catholicam fidem amplectendam auctus est, ut sit effuso martyrum sanguini tribuendum, testibus indigenis ipsis, quod, voluntatibus commutatis, latius in dies religio propagata sit atque adhuc propagetur. Et sane, post quattuor et triginta ab iis eventibus annos, plura centena millia catechumenorum et baptizatorum in ea regione numerantur. Hisce vero de caussis factum est, ut de viginti duorum nigritarum martyrio canonicae inquisitiones instituerentur: quibus rite peractis, fel. rec. decessor Noster Pius Pp. X, die XIV mensis augusti anno MCMXII, decretum signavit de introducenda Causa beatificationis seu declarationis martyrii venerabilium Dei famulorum Caroli Lwanga, Matthiae Murumba et Sociorum vulgo « de Uganda ». Postquam vero facultatem Nosmetipsi fecimus, die XIX mensis decembris anno MCMXVIII, ex qua de martyrio et causa martyrii, itemque de signis seu miraculis, disceptari liceret, quamvis nondum elapsi essent quinquaginta anni a Venerabilium Servorum Dei nece, denique, cum in Congregatione Generali, coram Nobis habita, omnes qui convenerant, cum Reverendissimi Cardinales S. Rituum Congregationi praepositi, tum Patres Consultores, sententiam quisque suam protulissent, Nos dominico die secundo

Quadragesimae, idest nono ac vicesimo mensis februarii, hoc anno, sollemniter decrevimus, constare de martyrio et causa martyrii venerabilium famulorum Dei Caroli Lwanga, Matthiae Murumba et Sociorum. Illud unum supererat ut iidem VV. FF. NN. et Patres Consultores rogarentur, utrum tuto procedi posse censerent ad beatorum honores iisdem venerabilibus Dei famulis decernendos. Quod fecit Venerabilis Frater Noster Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, Sacri Conlegii Decanus et Causae Relator, in generali conventu coram Nobis habito die tertio ac vicesimo mensis martii vertentis anni; omnesque cum Reverendissimi Cardinales tuendis Ritibus praepositi, tum qui aderant Patres Consultores tuto procedi posse responderunt. Attamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec impensis precibus a Patre luminum auxilium posceremus. Quod cum interea fecissemus, tandem die dominico in Albis, idest XI mensis aprilis, sacris pientissime operati, accitis Reverendissimis Cardinalibus Antonio Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, S. Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Conlegii Decano et Causae Relatore, nec non Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, et Alexandro Verde, S. Rituum Congregationis Secretario, sollemni decreto ediximus tuto procedi posse ad venerabilium servorum Dei Caroli Lwanga, Matthiae Murumba et Sociorum Martyrum vulgo « de Uganda » sollemnem Beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti complurium Archiepiscoporum, Episcoporum et religiosorum Ordinum, necnon totius Congregationis Missionariorum Africae, auctoritate Nostra Apostolica, harum Litterarum vi, concedimus ut Venerabiles Dei Famuli Carolus Lwanga, Matthias Murumba eorumque viginti Socii, Martyres, quos supra singillatim enumeravimus, Beati in posterum appellentur, eorumque lypsana seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem apostolica Nostra auctoritate, concedimus, ut de illis recitetur Officium et Missa singulis annis de Communi Plurimorum Martyrum cum Orationibus propriis per Nos adprobatis, secundum rubricas Breviarii et Missalis Romani. Hanc vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat concedimus in omnibus et singulis domibus Missionariorum Africae, qui vulgo *Patres Albi* nuncupantur, et in omnibus Praefecturis et Vicariatibus Apostolicis eidem Congregationi commissis vel in posterum committendis, ab omnibus Christifidelibus, qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missam attinet, ab omnibus sacerdotibus cum saecularibus tum regularibus ad templa, in quibus festum agitur,

confluentibus. Denique concedimus ut Sollemnia Beatificationis eorundem Venerabilium Dei Famulorum in domibus et Praefecturis et Vicariatibus supra dictis, die per Ordinarios praefiniendo, peragi queant, intra annum postquam eadem sollemnia in Basilica Vaticana celebrata erunt. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii S. Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus in disceptationibus etiam iudicialibus fides habeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die VI mensis iunii anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

VENERABILES SERVAE DEI MARIA MAGDALENA FONTAINE ET TRES EIUS SOCIAE, EX INSTITUTO PUELLARUM CARITATIS SANCTI VINCENTII A PAULO, NECNON MARIA CLOTILDES ANGELA A SANCTO FRANCISCO BORGIA ET DECEM EIUS SOCIAE, E MONIALIBUS URSULINIS DE VALENCIENNES, AD BEATORUM CAELITUM HONORES EVEHUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Martyrum rigata sanguine vel ab ipsis suis primordiis Ecclesia Dei, exhibere postea ad nostra usque tempora nunquam destitit miranda exempla fortitudinis. Id evenit etiam in immani illa impiaque seditione quae, saeculo XVIII iam ad finem vergente, Galliam universam per nefas exagitavit, avitamque illius praenobilis regionis fidem penitus exstinguere molita est. Etenim, ea grassante seditione, ad sempiternum Ecclesiae decus renovatae quidem sunt martyrum coronae et palmae, et sacrae Deo virgines, veterum fidei adsertorum facinora aemulatae, atrocissima quaeque pro Christo pati ipsamque cruentam vitae iacturam facere non dubitarunt. - Has inter, quindecim accensentur Virgines, quarum priores quatuor ad Societatem pertinent Puellarum a Caritate, nimirum sorores Maria Magdalena Fontaine, Maria Francisca Lanel, Teresia Fantou et Ioanna Gérard; undecim vero reli-

giosae ex Ordine sunt Monialium Ursulinarum, eaeque nomen habent Maria Clotildes a sancto Francisco Borgia, Maria Scholastica a sancto Iacobo, Anna Iosephina, Maria Ursula a sancto Bernardino, Maria Aloisia a sancto Francisco Assisiensi, Maria Laurentina a sancto Stanislao, Maria Augustina a sacro Corde Iesu, Maria Natalia a sancto Aloisio, Anna Maria, Maria Francisca et Maria Cordula a sancto Dominico. Harum primae quatuor in civitate Cameracensi, alterae vero Valencenis in catholicae fidei odium capitis damnatae, alacri libentique animo supplicium perpessae sunt. Quamvis cum de martyribus agatur « sola mors sit in qua residet heroicitas » ideoque necessarium non sit « vitam ante actam inquirere », expedit tamen paucis verbis et summatim quasi delibare vitam harum christianarum heroidum, ut ex operibus fides earum agnoscatur. Quod attinet ad quatuor Puellas a Caritate, illis id sane obtigerat ex auspicato, ut Atrebatensi in urbe eandem illam religiosam domum incolerent, quam in vivis adhuc agentes et operantes sanctus Vincentius a Paulo et eius dilecta discipula vitaeque spiritualis filia Lodovica de Marillac erigendam curaverant. Piae communitati praeerat Maria Magdalena Fontaine, quae, adhuc adolescentula in Institutum Puellarum Caritatis cooptata, eos fecerat in virtute progressus ut domui regendae fuerit praeposita, quo in munere singularem prudentiam cum religiosa regularum observantia sociatam ostendisse constat. Imminente enim teterrima procella, sodales iuniores, magis periculo obnoxias, ad proprias familias iussit remeare vel ad exteras nationes confugere; ipsa cum tribus probatis sororibus mansit Atrebati. Hae laborum et gloriosae passionis sociae fuerunt Maria Francisca Lanel, Maria Teresa Fantou et Ioanna Gérard, omnes in Gallia ortae et Instituti Caritatis benemerentissimae filiae, quae, non minus atque Antistita, tam legiferi Patris Vincentii a Paulo, quam Ordinis confundatricis Lodovicae genuinum nativumque hauserant spiritum. Et sane, licet inter civiles tumultus et pericula impendentia, nihil ipsae remisere de curis ac solatiis quae egenis atque aegrotis adhibere consueverant, immo constantius et alacrius inter omne genus asperitates in hoc praecipuo ipsarum professionis munere insistere perrexerunt. Monitae ut propriae saluti consulerent atque in tutiorem locum se reciperent, ne pauperes desererent, constanter recusarunt: donec semel iterumque id impositum eis fuit, quod incolumi conscientia salvisque religionis iuribus se praestare non posse pro comperto habebant. Adactae ad iusiurandum quod libertatis et aequalitatis vocabatur, impavidae virgines flecti nescio pectore illud detrectarunt, ideoque in vincula coniectae, in publicos carceres detrusae sunt. Cameracensem in civitatem traductae, dum in custodia degunt, in leva-

men et solatium concaptivorum caritatis apostolatum exercent. In iudicium raptae ac de iuramento praestando denuo atque instanter rogatae, veterum martyrum constantiam praeseferentes, denegarunt iugiter; eaque de causa capite damnantur. Continuo de his supplicium sumptum. Euntes ad mortem Rosarium et Laudes Virginis recitabant, et, quasi triumphum agerent, caelesti iucunditate perfusae, hymnum « Ave, maris stella » concinebant. Altera post alteram securi percussae, ad caelestis Sponsi complexum convolarunt; ultima letale pegma conscendit Antistita Maria Magdalena Fontaine. Haec, antequam securi submitteret caput, insigne protulit vaticinium; nempe se suasque sodales ultimas fore hostias patibuli, nuntiavit adstanti populo; et vaticinium probavit eventus. Religiosae enim ipsae sorores, novissimae revera fuerunt dirissimae illius insectationis victimae in urbe Cameracensi. Extremum hoc Puellarum Caritatis supplicium consummatum est die XXVI mensis iunii anno MDCCXCIV. - Quod si mentem convertamus ad Virgines Ursulinas, quae, eadem seditione debacchante, Valencenis martyrium fecerunt, haud minus insignia christianae virtutis et constantiae exempla inveniemus. Clotildes Iosepha Paillot, septem ac viginti annos nata, quum Ursulinarum Valencenis asceterium ingressa est, in religione nomen assumpsit Mariae Clotildis Angelae a sancto Francisco Borgia, et regulare vitae genus exorsa, tantam consororum aestimationem fiduciamque sibi conciliavit brevi, ut ad Sodalitatem moderandam eligeretur. Proditum memoriae est commissi sibi muneris partes ipsam angelica dulcedine implevisse, simulque adeo virtutum laude praestitisse, ut non modo omnibus esset carissima, sed etiam tamquam exemplum respiceretur. Prudentia cum animi lenitate sociata praecipue enituit, effecitque ut in sua religiosa familia regularis observantia ad amussim servaretur. Neque minus excelluit in puellis instituendis, quarum plures ab ea educatae, vel rectissimam vitae rationem servarunt, vel Deo virgineum florem voverunt. Maria Margarita Iosepha Leroux, cum asceterium ingressa est, Mariae Scholasticae a sancto Iacobo nomen assumpsit et pietatis studio non minus quam literarum laude et manuum labore praestitit. Huius germana soror Anna Iosepha Leroux, etsi vota nuncupavit religiosa in conventu Urbanistarum a sancta Clara, iure tamen inter Ursulinas virgines in odium fidei interfectas recensetur. Everso enim Clarissarum coenobio, Valencenas venit, ut, Ursulinarum veste induta, gloriosam pro fide mortem oppeteret. Hyacintha Augustina Gabriella Bourla, cui religionis nomen inditum fuit Mariae Ursulae a sancto Bernardino, ita semper se gessit, ut angelus in terris videretur ob singulare potissimum puritatis et humilitatis studium. Maria Genovefa Iosepha Ducrez, in religione vocata Maria Aloisia a sancto Francisco Assi-

siensi, nitidum regularis vitae exemplar habita usque fuit. Ioanna Regina Prin, scilicet in religione Maria Laurentina a sancto Stanislao, licet infirma valetudine devexata, nec caritatis fervorem imminuit, neque aliquid unquam de suis officiis praetermisit. Sollers ludi magistra, piae puellarum institutioni diligentissime vacavit. Maria Magdalena Iosepha Dejardin, quam in religione Mariam Augustinam a sacro Corde Iesu appellabant, Ursulinarum vestem, quam sumpserat, ad mortem usque fideliter servavit, neque illam voluit demittere cum nefaria lex suppressionis claustrorum edita est. Ingenio fuit fervido, martyriique desiderio adeo exarsit, ut vel brevissima exspectatio nimis longa ei visa sit. Maria Aloisia Iosepha Vanot, in religione vocata Maria Natalia a sancto Aloisio, in regularum perfectissima observantia vitam transegit, et familiarum, quae pueros ipsi committebant instituendos, benevolentiam atque existimationem promeruit, ob studiosissimam curam qua eorumdem educationi advigilabat. Maria Augustina Erraux, in religione Anna Maria, incensissima in Deum caritate enituit, alumnosque suos ad amorem Domini verbo excitavit atque exemplo. Maria Lievina Lacroix, cui nomen in religione fuit Mariae Franciscae, ad perfectiorem vitam divinitus vocata, primum inter Birgittinas moniales emissis votis cooptata est; dein, monasticis Ordinibus eversis, Valenceniensibus Ursulinis sese adiunxit, easque ad gloriosam usque mortem sequuta est. Denique Ioanna Aloisia Barré, in coenobio Maria Cordula a sancto Dominico nuncupata, tamquam soror conversa inter Ursulinas adlecta, antistitam dilectissimam sororesque suas ne relinqueret, voluit cum illis pretiosam mortem obire. Hae decem sorores, etiam ipsae omnes in Gallia natae, sub disciplina Antistitae Mariae Clotildis Angelae a sancto Francisco Borgia, in asceterio a sancta Ursula civitatis Valencenarum, quod religionis ingressu animose arripuerant christianae perfectionis iter, contentione summa, summaque alacritate prosequi nitebantur. Inter praecipua ipsarum professionis officia illud erat, ut christiana catechesi atque educatione erudirent et informarent pueros e populo ac praesertim puellas. Munus huiusmodi, quo sororibus ipsis laboriosius et universo hominum convictui fructuosius, vix vesana illa conflagravit seditio eo magis Christi nominis osorum iram in sacras Deo virgines excitavit. Quare primum in odium fidei e claustris deturbatae et in exilium pulsae, cum, recuperata ab Austriacis copiis urbe Valencenarum, quasi ad optatum portum, ad suum asceterium Ursulinae virgines remeassent, paucos post menses, expugnata a factiosis Reipublicae turmis civitate, pulsisque Austriacis, denuo in impiorum manus religiosae sorores ceciderunt. Una cum Antistita in carcerem coniectae sub falso emigrationis

praetextu, capite damnantur. Ipsarum Antistita Maria Clotildes Angela, interrita in conspectu mortis, interrogantibus iudicibus, responsa dedit digna martyre prisco: nimirum usa est illa lingua qua veteres fidei adsertores utebantur, secundum divinam illam promissionem: « Dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini » (Matth., X, 19). Primae ad supplicium adductae sunt quinque Moniales, nempe Maria Natalia Vanot, Maria Laurentina Prin, Maria Ursula Bourla, Maria Aloisia Ducrez et Maria Augustina Dejardin, quae, psalmum « Miserere » recitantes, patibulum adscenderunt. Quo desiderio martyrii palmam inhiarent ex hoc argui potest, quod soror Dejardin celeri pede gradus pegmatis conscendere connisa est, ut socias anteiret in morte; sed consororis questu et carnificis iussu ad servandum ordinem adstricta est. Hae quinque virgines die XVII mensis octobris anno MDCCXCIV martyrium fecerunt. Aliae quinque supererant una cum Antistita Maria Clotilde Paillot sorores, videlicet Iosephina Leroux, Maria Leroux, Francisca Lacroix, Anna Maria Erraux et Maria Cordula Barré. Hae, paucos post dies, idest die vicesimo tertio eiusdem mensis et anni, capite plectendae traduntur carnifici; et, ne profana manus sacras Deo virgines foedaret, propriis manibus absciderunt comas, nudaruntque colla securi percutienda. A pia Antistita confirmatae ad mortem pro Christo sancte oppetendam ac dulci spe erectae ad exspectatas caelestis Sponsi nuptias convolandi, Ambrosianum hymnum et Litanias Virginis concinentes, ad patibulum processerunt, adstante populo ipsisque tortoribus tantam fortitudinem demirantibus. Divini Salvatoris exemplum sequutae, qui in Calvariae vertice iam Cruci defixus ignovit interfectoribus suis, antequam caput obtruncandum traderent carnifici, illius manus osculari non horruerunt. Brevi interemptae, cum palma victoriae priori sociarum agmini adiunctae sunt. Post pretiosam hanc piarum virginum in conspectu Domini mortem, quae ut ait sanctus Cyprianus: « emit immortalitatem pretio sanguinis et accepit coronam de consummatione virtutis » invaluit in populum fama martyrii. Ursulinarum virginum non minus quam puellarum a Caritate caedes etiam a gravibus rerum gestarum scriptoribus verum ac formale martyrium appellata est, ipsaeque tamquam Christi martyres in odium fidei peremptae haberi coeptae sunt ac recoli. Quare de Beatorum Martyrum honoribus ipsis tribuendis Causa agitari coepta est penes Sacrorum Rituum Congregationem et in Curia Cameracensis Dioecesis, cuius intra fines duplex virginum agmen coronam obtinuerat; processus ordinarii adornati sunt, omnibusque rei momentis mature perpensis, r. m. Pius Pp. X, Decessor Noster, die XXIX mensis maii anno MCMVII introductionis Causae decretum obsignavit. Continuo proposita quaestio est de martyrio,

martyriique causa, et cum post quadruplicem disceptationem constiterit quindecim harum piarum virginum internecionem apprime evenisse in odium christiani nominis et solam fidem fuisse illius causam, Nos, sollemni decreto, pridie nonas iulias anno MCMXIX edito, de martyrio et causa martyrii venerabilium famularum Dei Mariae Magdalenae Fontaine et trium Sociarum eius, nec non Mariae Clotildis Angelae a sancto Francisco Borgia et decem Sociarum eius constare declaravimus. Illud quidem obtigit ex auspicato, ut hoc decretum declarationis martyrii quatuor Puellarum Caritatis illo ipso die in lucem prodiret, quo aliud promulgabatur decretum de Beatorum caelitum honoribus Instituti Puellarum Caritatis confundatrici, venerabili ancillae Dei Lodovicae de Marillac tuto tribuendis. Super signis sive miraculis dispensatum est. Cum igitur de martyrio constaret, illud supererat, ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur an, stante approbatione martyrii martyriique causae, nec non dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem earundem servarum Dei Beatificationem. Hoc praestitit Venerabilis Frater Noster Vincentius Cardinalis Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, Sacri Conlegii Decanus, Causae Relator, in generalibus Comitiis, coram Nobis in Vaticanis aedibus habitis, die secundo mensis decembris, anni superioris; omnesque tum Reverendissimi Cardinales, tum qui aderant Patres Consultores unanimi consensu « affirmative » responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum caelestis sapientiae auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem pridie kalendas martias vertentis anni, nempe secunda Dominica Quadragesimae, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque VV. FF. NN. Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et sancta Rufinae, SS. Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio S. R. E. Cardinali Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Conlegii Decano et Causae Relatore, una cum dilectis filiis Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, nec non Alexandro Verde, eiusdem SS. Rituum Congregationis Secretario, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem enunciatarum famularum Dei Beatificationem. Quae cum ita sint, Nos precibus etiam permoti tum Missionariorum sancti Vincentii a Paulo et Puellarum a Caritate, tum universae Congregationis Monialium a sancta Ursula, Apostolica Nostra Auctoritate, praesentium vi, facultatem facimus ut venerabiles ancillae Dei Maria Magdalena Fontaine ac tres Sociae eius, nempe Maria Francisca Lanel, Francisca Fantou et Ioanna Gérard e Congregatione Puellarum Caritatis, nec non Maria Clotildes Angela a sancto Francisco Borgia ac decem

ipsius Sociae, videlicet Maria Scholastica a sancto Iacobo, Anna Iosephina, Maria Ursula a sancto Bernardino, Maria Aloisia a sancto Francisco Assisiensi, Maria Laurentina a sancto Stanislao, Maria Augustina a sacro Corde Iesu, Maria Natalia a sancto Aloisio, Anna Maria, Maria Francisca et Maria Cordula a sancto Dominico sanctimoniales a sancta Ursula, Beatae in posterum appellentur, earumque corpora et relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur atque imagines radiis decorentur. Insuper eadem auctoritate Nostra concedimus, ut de illis recitetur Officium et Missa de Communi Martyrum iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat concedimus, ad beatas Puellas a Caritate quod attinet, in dioecesibus Cameracensi et Atrebatensi itemque in iis ubi ipsae natae sunt, nec non in omnibus templis ac domibus ubique terrarum sitis, quae pertineant ad Missionarios Vincentianos et Puellas a Caritate, atque etiam in locis ubi eaedem virgines sua munera impleant, quod vero ad beatas Moniales a Sancta Ursula, in dioecesi Cameracensi et domibus ac templis Monialium a S. Ursula, ab omnibus fidelibus tam saecularibus, quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur; et quod ad Missas attinet, a Sacerdotibus confluentibus ad templa in quibus Beatarum ipsarum festum celebretur. Denique largimur, ut sollemnia Beatificationis earundem famularum Dei peragantur cum Officio et Missa duplicis maioris ritus, idque fieri concedimus in praedictis dioecesibus et in templis seu oratoriis quae nominavimus, die per Ordinarium designando, intra annum postquam eadem sollemnia in Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis nec non Decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta et Praefecti sigillo munita sint, in disceptationibus etiam iudicialibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, his ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XIII mensis iunii anno MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. PAULUM ALBERA, MODERATOREM PIAE SOCIETATIS S. FRANCISCI SALESII: DE OCTAVO CONGRESSU INTERNATIONALI COOPERATORUM SALESIANORUM PROXIME HABENDO.

Diletto figlio, salute ed apostolica benedizione. — La notizia che ella ci ha dato del prossimo ottavo Congresso Internazionale dei cooperatori Salesiani in Torino, il quale sarà coronato dall'inaugurazione del monumento eretto alla memoria del venerabile Giovanni Bosco dalla gratitudine e dalla pietà dei suoi figli, è stata appresa da Noi con tanto maggior letizia quanto più opportuna, a Nostro avviso, è l'ora di richiamare da ogni parte a raccolta tutte le migliori energie dei fedeli, per ridestarle al massimo rendimento a pro della buona causa e soprattutto al raggiungimento di quel nobilissimo fine, in cui s'impernia il programma del venerabile Don Bosco, cioè la salvezza della gioventù. In una sì provvida iniziativa, Noi abbiamo un nuovo documento della vigile ed oculata attività della grande famiglia Salesiana e del senso pratico onde la medesima, camminando fedelmente sulle orme del glorioso suo Fondatore, è guidata nelle sue generose e sante intraprese. Non dubitiamo quindi che, come dai precedenti Congressi, così da questa nuova solenne assemblea uscirà rinsaldata la coesione e riacceso lo zelo dei cooperatori, ed in pari tempo nuovo impulso trarranno e nuova forza di adattamento le molteplici Opere nelle quali, come albero gigantesco, la Pia Unione Salesiana dirama la sua attività nelle diocesi e nelle parrocchie di quasi tutto il mondo. Il nobile programma che la sapienza e la santità del Fondatore tracciarono ai cooperatori Salesiani nell'istituirli, non può non apportare in mezzo al popolo cristiano i più tangibili e preziosi frutti di eterna vita. Ond'è che Noi ben di cuore facciamo l'augurio che tale programma sia nel prossimo Congresso oggetto di utili deliberazioni, in armonia coi bisogni di questi tristissimi tempi, ed abbiamo ferma fiducia che la mistica figura di Don Bosco, come si ergerà nel marmo dinanzi alla basilica di Maria Ausiliatrice, così si aderga viva nello spirito e nel cuore di tutti i suoi figli e vi fomenti ognor più la devozione alla Vergine Madre di Dio e la frequenza alla santissima Eucaristia, fonte di carità e di vita. A tal fine impar-

tiamo con tutta l'effusione dell'animo a Lei, diletto figlio, degno successore di Don Bosco, ai suoi confratelli sparsi in ogni plaga della terra, ai cooperatori e benefattori, agli alunni degl' Istituti Salesiani, a tutte le Opere della Congregazione ed in particolar modo a quanti prenderanno parte all'imminente Congresso Internazionale, l'apostolica benedizione.

Dal Vaticano, li 15 maggio 1920.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD RR. PP. DD. NATALEM, ARCHIEPISCOPUM MUTINENSEM, GUIDONEM MARIAM, ARCHIEPISCOPUM EPISCOPUM PARMENSEM, CETEROSQUE EPISCOPOS AEMILIAE REGIONIS: DE DELATO LITTERARUM OFFICIO GRATIAS AGIT.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae Mutinam congregati communibus litteris nuntiastis, et probata Nobis et grata fuerunt. Ea sunt consilia in id collata, ut, in hac summa annonae caritate, fiat clericis vita tolerabilior et susceptum propositum celebrandi proxime Concilium provinciale. Quamquam non eae sunt Ecclesiarum opes, ut honestae clericorum sustentationi possit commode provideri, episcopos tamen hac in re conari aliquid necesse est. Praeter enim quam quod id iustitia clamat, consulitur decori domus Dei eo ipso quod dignitati ac decori consulitur eorum qui altari inserviunt atque eos qui sacram cogitant militiam ab altari metu inopiae non retrahuntur. Provinciale Concilium opportune cadit vos celebrare post promulgatum novum Codicem Iuris Canonici. Consilia enim vestra multo providebunt utilius. Concilio interim eidem vos mature dare operam tum conficienda rerum agendarum serie, tum ceteris, quae necessaria sunt, apparandis, libenter comperimus; ac sollertiae diligentiaeque vestrae ut secunda aspiret divina gratia, apostolicam benedictionem, Nostrae testem benevolentiae, vobis omnibus, venerabiles fratres, Clero ac populo unicuique vestrum credito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XII iunii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD PETRUM S. R. E. PRESB. CARD. LA FONTAINE, PATRIARCHAM VENETIARUM, ET BARTHOLOMAEUM S. R. E. PRESB. CARD. BACILIERI, EPISCOPUM VERONENSEM, ANTONIUM, ARCHIEPISCOPUM UTINENSEM, CETEROSQUE EPISCOPOS VENETAE REGIONIS: DE PRINCIPIIS CHRISTIANIS IN RE SOCIALI ADHIBENDIS.

Dilecti filii Nostri ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Intelleximus ex iis litteris, quas dudum communiter ad Nos dedistis, magna vos urgeri sollicitudine ob eos populares motus, quibus istius regionis tranquillitas in praesens conturbatur; non solum quia perdifficiles sunt atque arduae quaestiones de quibus agitur, sed etiam quia ipsa Fides in discrimen adducitur. Istam Nos curam vestram ex animo easdemque ob causas participamus; eo magis quod Nostrarum partium est maxime et christianam animorum reconciliationem revocare et sempiternae populorum saluti prospicere. Primum omnium, recte vos propria quaedam in operariorum utilitatem instituistis officia, quae quidem, principiis christianae sapientiae adhibitis, quasvis inter eos qui vel rem conferunt vel operam contentiones dirimerent. Et certe, uti ad Bergomensem Episcopum haud ita pridem scripsimus, magno usui esse possunt haec officia, dummodo et catholicis principiis nitantur, et in iis quae ad religionem, mores doctrinamque pertinent, potestati Ecclesiae oboedienter subsint.

Namque ad sanationem malorum quae in huiusmodi causis exsistunt, Ecclesia tantum certam habet medicinae efficacitatem, congruenter aeternis iustitiae legibus, quam hodie humanum genus magna voce undique efflagitare audimus. Atque hae sunt omnino servandae leges, intra tamen proprios ipsarum fines ut iustae stabilesque permaneant. Quare cum locupletes hortamur ut largitati studeant et aequitatem potius sequantur quam ius, tum proletarios sedulo commonemus, caveant ne, si quid immoderatius expostulare contendant, sua ipsorum Fides periclitetur. Haec enim insidiosa est adversariorum ratio ut, etiam ab Ecclesia, immodica exigere suadeant; quae ubi multitudo non adepta sit, ipsam ad defectionem concitent. Itaque ab omni agendi intemperantia abstinendum est; quae quidem semper adest cum vel vis adhibetur atque odia inter civium ordines foventur, vel quae sunt in ipsa hominum fraternitate et aequalitate plurimae natura dissimilitudines negliguntur, vel demum in hac fluxarum rerum adeptione omnis huma-

nae vitae finis collocatur. Norunt quidem pauperes et egentes quam peculiari studio Nos eos prosequamur, utpote similitudini Iesu Domini propiores. Sed tamen veremur ne aliquando, dum petunt quod sibi debetur, usque eo perveniant ut, officiis posthabitis, invadant in aliena iura, quae sancta, non aliter ac sua propria, prorsus habenda esse Religio iubet. Docent quidem adversarii alienum ius laedere, iis valde probantibus qui hominis beatitatem in hac mortali vita omnem ponunt; atqui violatum ius in aeternum reclamat.

Quapropter sint dicto Ecclesiae audientes proletarii, quamvis minus ea dare quam adversarii videatur; non enim immodica est fallacia, sed quae iusta sunt ac diuturna promittit: ac meminerint eam, quamquam omnium matrem, ipsos, uti diximus, praecipuo quodam studio complecti; divitesque, si quando defendat, non quia divites, sed quia iniuste vexatos defendere. Item locupletes Ecclesiae obsequantur, materno ipsius amore et aequabilitate confisi.

Vos vero, dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, impensam date operam ut pacifice populus suum assequi contendat: cumque in hanc rem catholicae praesertim consociationes conducant, vestrum erit curare modis omnibus quo ipsae cotidie magis ubique vigeant ac floreant. In his lecti de populo homines praecipue adlaborent; iuniores actuosam virtutem afferendo, seniores prudentiam, consilium usumque rerum praestando: clerus autem nec agitationes nec multo minus seditiones participet, sed potius, optima quaeque verbis et exemplo suadens, concitatos animos opportune tranquillet. Has igitur consociationes Nos cum operariorum tum dominorum benevolentiae magnopere commendamus; ac fore confidimus ut plurimum ipsae, Deo favente, ad commune bonum conferant, maxime si numquam ab ecclesiasticae Auctoritatis obsequio discedant nec a lege christianae charitatis. Caelestium autem munerum auspicem ac paternae benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, cunctoque clero ac populo vigilantiae vestrae credito, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XIV mensis iunii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD RR. PP. DD. IOANNEM, ARCHIEPISCOPUM PERUSINUM, PETRUM, ARCHIEPISCOPUM SPOLETANUM, CETEROSQUE UMBRIAE EPISCOPOS: DE ANNUO EPISCOPALI CONVENTU NUPER HABITO.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Opportune admodum in superiore conventu consilia iniistis de revocandis populis vestris ad severiorem virtutum christianarum cultum. Quamquam enim in omnes aetates cadit heu nimium! illud « desolatione « desolata est omnis terra, quia nullus est qui recogitet corde », cadit tamen aptissime in aetatem nostram, quum affluendi divitiis deliciisque et otio et luxuria diffluendi libido ita corripit homines non paucos, ut cor eorum longissime sit a Deo. Vulgo politicis oeconomicisque rebus tribuitur haec ampla seges aerumnarum, quibus civitates premuntur in dies magis. Verum id quidem: sed verius non tam providentia legum, quam Numinis reverentia homines in officio teneri: eosdemque non tam laborare inopia rerum terrenarum, quam oblivione caelestium.

Consilia coeptaque vestra foecundet divina gratia, cuius auspicem Nostraeque testem benevolentiae, apostolicam benedictionem vobis omnibus, venerabiles fratres, clero ac populo unicuique vestrum tradito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XIV iunii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

V

AD GEORGIUM S. R. E. PRESB. CARD. GUSMINI, ARCHIEPISCOPUM BONONIENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS FLAMINIAE REGIONIS: DE COMMUNIBUS OFFICIOSIS LITTERIS GRATIAS PERSOLVENS.

Dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratis vos animis accepisse catholicae doctrinae capita ac monita, quae Bergomatibus haud ita pridem commemoranda duximus, non una de caussa laetamur. De re, ut nostis, egimus in qua

sit sedulo vigilandum. Cotidianis enim difficultatibus ac disceptationibus calent animi adeo, ut sibi imperare vix queant. Recte in primis sentire et agere oportet. Licet quippe iis, qui misere vivunt, meliorem sibi comparare fortunam: sed id velle per turbas assequi ac per vim, nullo habito iusti iniusti discrimine, non licet. Quo evasura sint illorum nostrorum hominum studia, qui in tuendis operariorum iuribus socialistarum societates imitari atque aemulari non aspernantur, nemo est qui non videat. Quare id vobis, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, id ceteris omnibus, qui catholicorum operariorum consociationibus praesunt, petendum curandumque est, ut colenda iustitia tuendaque disciplina bonum certamen operarii certandum suscipiant.

De delatis officiis gratias vobis agimus ex animo; iisdemque, clero ac populo unicuique vestrum tradito, caelestium conciliatricem munerum Nostraeque testem benevolentiae, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXII iunii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

CIRCA « LES FAITS DE LOUBLANDE »

Post promulgatum in *Actis Apostolicae Sedis* (an. XII, vol. XII, n. 4 pag. 113, I), sub die 12 martii anni currentis, Decretum Sancti Officii circa *praetensas visiones, revelationes, prophetias,* etc., *quae sub appellatione: « Les faits de Loublande » vulgo designari solent, nec non scripta quae ad eadem referuntur,* latum die 10 eiusdem mensis et sequenti die 11 a SSmo Domino Nostro adprobatum et confirmatum, nonnullae in quibusdam diariis et periodicis gallicis gallicae ipsius versiones atque interpretationes et explanationes editae sunt, quae inditum in eo atque a Sacra Congregatione expresse intentum eorumdem factorum scriptorumque reprobationis sensum penitus excludere seu ad simplicem *defectum adprobationis iuridicae* ex parte Supremae Auctoritatis Ecclesiasticae coarctare nituntur. Ne ex arbitrariis et falsis huiusmodi versionibus, interpretationibus et explanationibus fideles in errorem circa genuinam Sacrae Congregationis mentem forte inducantur, Emi ac Rmi Dni Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales, probante Sanctissimo, authenticam, quae sequitur, praefati Decreti gallicam versionem publicandam mandarunt.

DÉCRET TOUCHANT « LES FAITS DE LOUBLANDE »

Dans l'assemblée plénière du mercredi 10 mars 1920, relation faite des prétendues visions, révélations, prophéties, etc., vulgairement connues sous les nom de *faits de Loublande,* et les écrits qui s'y rapportent ayant été examinés, les Eminentissimes et Révérendissimes Cardinaux Inquisiteurs Généraux en matière de foi et de mœurs, après le vote préalable des Consulteurs, ont décrété: « Toutes choses mûrement pesées, « la S. Congrégation déclare que les prétendues visions, révélations, pro- « phéties, etc., vulgairement comprises sous le nom de *faits de Lou-*

« *blande,* ainsi que les écrits qui s'y rapportent, ne peuvent être « approuvés ».

Et le jeudi suivant, 11 du même mois, Notre Très-Saint Père le Pape Benoît XV, dans l'audience ordinaire accordée au Révérendissime Assesseur du S. O., a approuvé et confirmé la résolution des Eminentissimes et Révérendissimes Pères, et en a ordonné la publication dans les *Acta Apostolicae Sedis.*

« Donné à Rome, du Palais du Saint-Office, le 12 mars 1920.

« L. Castellano,
« *Notaire de la Sup. Congr. du Saint-Office* ».

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

COLONIENSIS ET PADERBORNENSIS

DE FINIUM DIOECESUM COMMUTATIONE

SSmus D. N. Benedictus PP. XV, decreto S. Congregationis Consistorialis diei 2 iunii 1920, statuit, ut praedia, ad familiam Schulte-Kemna pertinentia, a paroecia *Steele,* archidioecesis Coloniensis, distraherentur ob magnam distantiam a paroeciali ecclesia, atque paroeciae *Wattenscheid,* in dioecesi Paderbornensi, perpetuo ac in omnibus unirentur.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 3 iunii 1920.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. tit. Caesarien., *Adsessor.*

II

MANIZALENSIS-CALIENSIS

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Quo facilius consulatur animarum curae regionis *La Balsa* nuper in municipium, *Alcalà* nuncupatum, erecta, R. P. D. Gregorius Nazianzenus Hoyas, episcopus Manizalensis, ab Apostolica Sede postulavit, ut ea a sua dioecesi distraheretur et Cathedrali Ecclesiae Caliensi uniretur; eo vel magis quia regio ac municipium, de quibus sermo, intra fines civilis provinciae vulgo *Valle,* in qua dioecesis Caliensis erecta est, continetur. Quare Ssmus Dñus Noster Benedictus PP. XV, accedente consensu R. P. D. Helladii P. Perlaza, episcopi Caliensis, et suffragante Illmo ac Revmo Dño Henrico Gasparri, archiepiscopo titutari Sebastensi, in Columbiana Republica Apostolico Nuntio, supplet oque, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, hoc consistoriali Decreto praefatam regionem *La Balsa* seu municipium *Alcalà,* cum omnibus et singulis fidelibus ibi exsistentibus et commorantibus, a dioecesi Manizalensi separat et dioecesi Caliensi coniungit et unit: contrariis quibuscumque non obstantibus. Ad haec autem exsecutioni mandanda idem SS. Dñus deputavit R. P. D. Emmanuelem Iosephum Cayzedo y Cuero, archiepiscopum Medellensem, eidem tribuens necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere tamen ei imposito ad S. H. Congregationem Consistorialem intra sex menses, a data praesentium computandos, mittendi exemplar authenticum exsecutionis peractae.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 11 iunii 1920.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. tit. Caesarien., *Adsessor.*

III

MARIANOPOLITAN. ET IOLIETTEN.

DE MUTATIONE DIOECESANORUM FINIUM

DECRETUM

Iampridem nonnulli fideles paroeciae *S. Annae des Plaines,* in archidioecesi Marianopolitana, qui ad viginti quinque familias adnumerantur, efflagitarunt ut, propter nimiam ab ecclesia paroeciali distantiam, viciniori paroeciae *S. Ioachim,* dioecesis Ioliettensis, aggregarentur. Nunc vero Rmi Ordinarii Marianopolitanus et Ioliettensis, re prius inter se collata, supplicem libellum Apostolicae Sedi porrexerunt, ut illorum fidelium votis satisfieret. Quare SSmus D. N. Benedictus PP. XV, preces benigne excipiens, de Apostolicae potestatis plenitudine ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, per praesens decretum consistoriale statuit, ut totum territorium quod comprehendit *Rang Ste-Claire et Fief,* a numero 467 ad numerum 509 inclusive, *Concession du Trécarré,* a n. 325 ad n. 333 inclusive, necnon *Concession de la Plaine,* a n. 306 ad n. 324 pariter inclusive, a praedicta paroecia S. Annae et ab archidioecesi Marianopolitana avellatur atque paroeciae S. Ioachim et dioecesi Ioliettensi perpetuo ac cum omnibus iuribus et obligationibus huius dioecesis territorio propriis attribuatur.

Ad praemissa autem exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputavit R. P. D. Paulum Bruchesi, archiepiscopum Marianopolitanum, eidem tribuens necessarias et opportunas facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum: facta eidem obligatione intra sex menses, a data praesentium computandos, ad hanc S. Congregationem mittendi authenticum exemplar exsecutionis peractae. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 19 iunii 1920.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Decretis S. Congregationis Consistorialis, Ssmus Dominus Noster Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

15 maii 1920. — Cathedrali ecclesiae Pharaonensi praefecit R. D. Marcellinum Antonium Mariam Franco, vicarium capitularem eiusdem ecclesiae.

— Cathedrali ecclesiae Leiriensi, sac. Iosephum Alves Correia da Silva, canonicum cathedralis ecclesiae Portugallensis.

4 iunii. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Philippopolitanae, R. D. Emmanuel Mentes da Conceiçao Santos, deputatum in Coadiutorem Rmi Archiepiscopi Eborensis.

10 iunii. — Cathedrali ecclesiae Aterradensi, R. D. Emmanuelem Nunes Coelho, parochum in archidioecesi Adamantina.

15 iunii. — Titulari episcopali ecclesiae Syenensi, R. D. Prudentium Contardo, presbyterum Congregationis Ssmi Redemptoris, gubernatorem ecclesiasticum seu vicarium generalem Temucensem, dioecesis Ssmae Conceptionis.

16 iunii. — Cathedrali ecclesiae Suessionensi, sac. Henricum Carolum Ioseph Binet, canonicum ad honorem eiusdem cathedralis ecclesiae Suessionensis.

20 iunii. — Cathedrali ecclesiae de Pace in Boliviana Repubblica, R. D. Caelestinum Loza, canonicum eiusdem cathedralis ecclesiae de Pace.

28 iunii. — Titulari episcopali ecclesiae Loriensi, R. D. Thomam Molloy, sacerdotem dioecesis Bruklyniensis, deputatum in Auxiliarem Rmi Episcopi Bruklyniensis.

V

NOMINATIO

SSmus D. N. Benedictus Pp. XV, decreto S. Congregationis Consistorialis, nominavit:

1 iunii 1920. — R. P. D. Paulum Eugenium Roy, archiepiscopum titularem Seleuciensem, *Coadiutorem cum iure futurae successionis Emi D. Card. Ludovici Nazarii Bégin, archiepiscopi Quebecensis.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

LETTERA CIRCOLARE AI REVERENDISSIMI ORDINARI D'ITALIA

Revmo Signore,

Se in ogni tempo è necessaria l'istruzione religiosa del popolo cristiano, lo è maggiormente in questi tempi calamitosi, in cui si tenta con tutti i mezzi di sovvertire dalla stessa base l'ordine religioso e sociale. Ed il nuovo Codice di diritto canonico nei capitoli *de catechetica institutione* (can. 1329-1336) e *de sacris concionibus* (can. 1344-1348) prescrive norme tassative per l'insegnamento della Dottrina Cristiana ai fanciulli e agli adulti e per la spiegazione del Vangelo al popolo.

Niun dubbio che i Revmi Ordinari d'Italia, nel loro zelo illuminato, avranno inculcato ai parroci e agli altri aventi cura d'anime - nel modo che la prudenza e la sollecitudine per il gregge loro affidato dettava - l'esatta osservanza delle sapienti disposizioni stabilite dal diritto canonico.

Nell'intento però di dare un maggior impulso all'istruzione religiosa e di coadiuvare l'azione dei Revmi Ordinari in una causa di così capitale importanza, questa Sacra Congregazione, con la piena approvazione del Santo Padre, invita i Revmi Ordinari d'Italia a rispondere, secondo scienza e coscienza e nel più breve tempo possibile, ai seguenti quesiti:

I. Se e quali provvedimenti siano stati presi per l'esecuzione delle suindicate disposizioni relative alla spiegazione del Vangelo e all'insegnamento del Catechismo.

II. Se dal Vescovo siano state sancite pene speciali contro i trasgressori.

III. Se tutti i singoli parroci della diocesi ed altri aventi cura d'anime:

a) spieghino il Vangelo al popolo in tutte le domeniche ed altre feste di precetto,

b) nei predetti giorni spieghino agli adulti la Dottrina Cristiana, e se, e per quali motivi, siasi introdotta la consuetudine di qualche vacanza.

IV. Se i parroci e gli altri aventi cura d'anime insegnino per sè o per mezzo di altri il Catechismo ai fanciulli ed

a) in qual tempo e in qual modo lo insegnino;

b) se preparino e in qual modo e in qual tempo i fanciulli alla confessione, alla cresima e alla prima comunione;

c) se in ogni parrocchia siano state erette le Confraternite della Dottrina Cristiana;

d) se e quale altro mezzo sia stato usato per l'insegnamento del Catechismo a coloro, che non ebbero tale istruzione.

V. S'indichino i nomi di quei parroci e curatori d'anime che non soddisfacessero ai doveri notati sotto i numeri III e IV.

VI. Quali i provvedimenti presi dall'autorità diocesana contro i trasgressori.

VII. Se per questi trasgressori, oltre l'azione dell'Ordinario, si richiedesse l'intervento di questa S. C.

VIII. Se il clero secolare e regolare si presti all'insegnamento del Catechismo in parrocchia ed in caso negativo per quali motivi. Se ne indichino le persone e gli istituti religiosi.

IX. S'indichino le altre misure che si protrebbero prendere dalla Santa Sede, perchè le disposizioni canoniche riguardanti l'insegnamento del Catechismo e la spiegazione del Vangelo vengano efficacemente poste in esecuzione.

Roma, dalla Segreteria della S. C. del Concilio, 31 maggio 1920.

D. Card. Sbarretti, *Prefetto.*

G. Mori, *Segretario.*

II

MONITUM

Quum sac. Camillus Ferré, e dioecesi Blesensi (Blois), collegerit stipes Missarum, sciant omnes fideles, ne in posterum decipiantur, nulla ipsum facultate ad hoc praeditum esse.

Romae, ex aedibus S. C. Concilii, die 10 iunii 1920.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

MONITUM

Sacra Congregatio de Religiosis opportunum ducit monere Moderatores Generales Congregationum Religiosorum iuris pontificii, qui Procuratorem Generalem ad negotia Instituti gerenda apud Sanctam Sedem nondum constituerint, vi Can. 517, § 1, *Codicis Iuris Canonici*, unamquamque Religionem virorum iuris pontificii teneri ad deputandum Procuratorem Generalem qui praedicta negotia agat, quique e gremio eiusdem Religionis esse debet.

Ut autem commisso sibi munere fungi valeat, Procurator Generalis residentiam habitualem in Urbe, iuxta praxim, habeat oportet.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem Sacrae Congregationis de Religiosis, die 4 iunii 1920.

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius*.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DESIGNATIO ORDINARII PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2, Codicis Iuris Canonici pro appellatione:

Rmus Archiepiscopus Melburnensis designavit Ordinarium Adelaidensem.

Quam designationem Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, die 20 martii 1919, adprobare dignatus est.

ACTA OFFICIORUM

DATARIA APOSTOLICA

ECCLESIA S. CRUCIS CIVITATIS MEDIOLANEN. IN PAROECIAM ERIGITUR

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

DILECTO FILIO NOSTRO ANDREAE CAROLO, TITULI SANCTAE ANASTASIAE, SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE CARDINALI FERRARI, ARCHIEPISCOPO MEDIOLANEN., SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Presbyteri Sodales a Ss. Stigmatibus Domini Nostri Iesu Christi, anno millesimo nongentesimo septimo, in suo praedio apud Aquaebellae regionem, quae iam civibus frequentari incipiebat, ut facilius religionis operibus vacarent, ad fidelium, praesertim iuvenum, utilitatem, oratorium vel parvulam ex ligno aediculam provide exstruxerunt. Quae, cum postea insufficiens visa fuisset ad fideles illius regionis recipiendos, qui una cum novis fabricis in dies augebantur, Comitatus pro Sollemnibus anni saecularis decimisexti a pace Constantiniana celebrandis, anno millesimo nongentesimo decimo tertio, ad perpetuam tanti facti memoriam, inter cetera quae parabantur, magnum splendidumque templum Sanctae Cruci dicatum, universis laetantibus civibus, erigendum censuit. Tu vero, libentissimo animo haec omnia secundans, ad tantum perficiendum opus plures ecclesiasticos viros delegisti et nonis octobribus eiusdem anni, ingenti populi concursu cunctisque plaudentibus, primum lapidem votivi templi deposuisti, eiusque directionem et cultum eisdem Presbyteris a Ss. Stigmatibus Domini Nostri Iesu Christi iure meritoque concredidisti. Magnifica autem illius inaedificatio singularibus oblationibus tuis et populi Urbis ac Dioecesis atque in primis Ernesti

Lombardo Comitis Novariensis, viri piissimi, memoria quidem digni, adeo crevit ut decimo kalendas ianuarii anni Domini millesimi nongentesimi decimi octavi quoad praecipuas partes templum confectum a Te sollemnibus caeremoniis lustrari potuerit. Interea, dum haec omnia agebantur, perutile visum fuit ut animarum cura in novo templo exerceretur. Quapropter Tu, praeter plurimas alias causas, attentis praecipue civium supplicationibus, quibus ob nimiam distantiam, accessio ad tres finitimas illius regionis Paroecias gravi impedimento erat, ad hoc removendum nunc a Nobis et Sede Apostolica in eo ipso templo paroeciam instituere quam enixe petis. Nos igitur, desiderio tuo et civium libenter annuentes, hisce Nostris Apostolicis Litteris, Ecclesiam a Sancta Cruce nuncupatam, apud Aquaebellae regionem, in Paroeciam erigimus et erectam declaramus, eamque sequentibus limitibus comprehendi volumus, videlicet « a dimidio viarum *delle Cascine doppie, Castel Morone, Corso Indipendenza, Viale Piceno*, usque ad extremum limen Communitatis Mediolanensis per viam Archimedis pariter dimidiam »: quas autem regiones a Paroeciis Sanctissimi Redemptoris, S. Franciscae Romanae, Sanctae Mariae a Suffragio et Lambratis, Nostrae et Sedis Apostolicae potestatis plenitudine, etiam earumdem Paroeciarum Rectorum consensui supplendo, seiungi itidem volumus et declaramus. Ecclesiae praedictae, sic in Paroeciam erectae, iura omnia et privilegia, quae Parochialibus Ecclesiis de iure competunt, concedimus. Quod vero ipsius Ecclesiae dotem spectat, hanc, sive ex populi, sive ex munificis benefactorum oblationibus in Curia Medionalensi iam solutis constare similiter volumus et declaramus; quibus autem deficientibus, ut ipsa Paroecia reditum annuum mille et quingentarum libellarum attingat, eadem Curia Archiepiscopalis Mediolanensis consulere debeat et teneatur, imposito tamen Parocho pro tempore exsistenti onere duodecim Missas celebrandi quotannis absque ulla spe reductionis in posterum. Insuper, ut praedicta Ecclesia Parochialis ex novo erecta de idoneo rectore provideatur, qui populo in divinis et animarum cura regenda praesit, benemeritis Presbyteris Sodalibus a Ss. Stigmatibus Domini Nostri Iesu Christi eam concedimus, illisque curam, regimen et Sacramentorum administrationem eiusdem Paroeciae, iuxta normam iuris, in perpetuum committimus. Volumus denique quod Tu ad praesentis gratiae exsequutionem cum omnibus facultatibus necessariis et opportunis, praesertim circa fines territorii paroecialis, auctoritate Nostra procedas et non alias. Contrariis quibuscumque minime obstantibus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae erectionis, dismembrationis, decreti et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc atten-

tare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo, quinto idus februarii, Pontificatus Nostri anno sexto.

✠ Vincentius Card. Vannutelli, *Datarius.*

Ioseph Guerri, *Regens.*

Sac. Alafridus Vitali, *Adiutor a studiis.*
Michaël Pecci, *Revisor.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 1° Giugno 1920, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Antonio Vico, Prefetto della Sacra Congregazione dei Riti, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Teresa del Bambino Gesù, Monaca professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi nel Monastero di Lisieux, si è tenuta la Congregazione *Anti-Preparatoria*, nella quale dai Revmi Prelati Officiali e dai Consultori Teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dalla stessa Serva di Dio.

Martedì 8 Giugno 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Particolare* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1) Intorno alla validità del Processo Apostolico sopra i miracoli in specie, che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Giovanni Eudes, Fondatore della Congregazione di Gesù e Maria e dell'Ordine della Beata Vergine Maria della Carità, miracoli avvenuti dopo la Beatificazione del medesimo Confessore;

2) e parimenti intorno alla validità dei Processi Apostolici sopra due miracoli, che si asseriscono da Dio operati per l'intercessione del Venerabile Vincenzo Maria Strambi, già Vescovo di Macerata e Tolentino, dei Chierici Regolari Scalzi della Santissima Croce e Passione di Nostro Signore Gesù Cristo;

3) intorno alla validità di tutti i Processi Apostolici e Ordinarii della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Venerabile Giovanni Bosco, Sacerdote, Fondatore della Pia Società Salesiana e dell'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice;

4) intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Napoli, sopra la fama di santità in genere del Venerabile Emanuele Ribera, Sacerdote professo della Congregazione del Ssmo Redentore;

5) e parimenti intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Torino, sopra la fama in genere del Servo di Dio Domenico Savio, giovanetto alunno dell'Oratorio Salesiano;

6) intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Giacomo Desiderato Laval, Sacerdote Missionario della Congregazione dello Spirito Santo;

7) e finalmente intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato alla Serva di Dio Paola Elisabetta, al secolo Costanza Cerioli vedova Busecchi-Tassis, Fondatrice dell'Istituto della Santa Famiglia.

Martedì 22 giugno 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'Augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio intorno all'eroismo delle virtù esercitate dal Venerabile Servo di Dio Marcellino Giuseppe Champagnat, sacerdote marista, Istitutore della Congregazione dei Piccoli Fratelli di Maria.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

1 giugno 1920. L'Emo sig. Card. Antonio Vico, *Protettore della Congregazione dei Fratelli della Carità, aventi la Casa Madre a Gand.*

» » » L'Emo sig. Card. Ludovico Billot, *Protettore dei Monasteri di Santa Brigida di Spagna e d'Italia, e dell'Istituto delle Suore della Croce del S. Cuore di Gesù, del Messico.*

6 » » L'Emo sig. Card. Basilio Pompilj, *Protettore dei Carmelitani Scalzi.*

11 » » L'Emo sig. Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore degli Agostiniani Scalzi.*

12 » » L'Emo sig. Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore della Congregazione di S. Giuseppe di Cluny.*

17 » » L'Emo sig. Card. Donato Sbarretti, *Protettore delle Religiose della Carità dell'Immacolata Concezione di S. Jean (Canadà).*

22 » » Mons. Eugenio Pacelli, Nunzio Apostolico in Germania.

23 » » L'Emo sig. Card. Gaetano Bisleti, *Membro della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

23 *giugno* *1920.* Il Rev. Sac. P. Pietro Vidal della Compagnia di Gesù, *Consultore della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

» » » Il Rev. Sac. D. Pietro Borgia, *Archivista della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

25 » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore delle Suore di Nostra Signora delle Missioni, aventi la Casa Madre nella diocesi di Southwark.*

26 » » L'Emo sig. Card. Andrea Frühwirth, *Protettore della Congregazione dei Poveri Fratelli di S. Francesco di Bleijerheide (Olanda).*

» » » L'Emo sig. Card. Teodoro Valfrè di Bonzo, *Protettore della Pia Società di S. Giuseppe.*

28 » » L'Emo sig. Card. Ludovico Billot, *Protettore delle Suore di S. Giuseppe di Tarbes.*

» » » L'Emo sig. Card. Guglielmo Van Rossum, *Protettore della Congregazione degli Alessiani di Aquisgrana.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

8 *maggio* *1920.* Mons. Giorgio Guglielmo Mundelein, arcivescovo di Chicago.

14 *giugno* » Mons. Patrizio Giuseppe O' Connor, vescovo di Armidale.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

10 *maggio* *1920.* Mons. Francesco Saverio Hertzog, procuratore generale dei Sulpiziani.

8 *giugno* » Mons. Domenico I. Casey, della diocesi di Peterborough.

» » » Mons. Edoardo H. Murray, della medesima diocesi.

Prelati Domestici di S. S.:

25 *maggio* *1920.* Mons. Cornelio Carlo Prinsen, della diocesi di Bois-le-Duc.

28 » » Mons. Achille Gorrino, dell'archidiocesi di Vercelli.

» » » Mons. Cristoforo Mc Grath, dell'archidiocesi di Boston.

» » » Mons. Michele Mc Manus, della medesima archidiocesi.

30 » » Mons. Anselmo Déziel, dell'archidiocesi di Québec.

» » » Mons. Davide Gosselin, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Ermenegildo Bouffard, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Clodoveo Arsenault, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Michele Quinn, dell'archidiocesi di Armagh.

30 maggio 1910. Mons. Guglielmo Giuseppe Mc Coll, della diocesi di Peterborough.
31 » » Mons. Emilio Descamps, della diocesi di Lilla.
2 giugno » Mons. Luigi China, dell'archidiocesi di Vercelli.
5 » » Mons. Giovanni I. Walsh, della diocesi di S. Giovanni nel Nuovo Brunswick.
» » » Mons. Giovanni O'Flaherty, della medesima diocesi.
11 » » Mons. Emanuele Bans, dell'archidiocesi di Westminster.
15 » » Mons. Luigi Castellano, di Roma.
18 » » Mons. Giovanni Duan, dell'archidiocesi di Cashel.
20 » » Mons. Ruggiero O'Hara, della diocesi di Achonry.
22 » » Mons. Florenzo M. Alvarez, dell'archidiocesi di Puebla.
30 » » Mons. Michele O'Donnel, della diocesi di Limerick.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

L'Ordine Supremo del Cristo:

10 giugno 1920. A S. A. Serenissima il principe Giovanni Schönburg-Hartenstein.

La Commenda dell'Ordine Piano:

31 maggio 1920. Al sig. Camillo Ruffin, dell'archidiocesi di Tours.
22 giugno » Al sig. Pietro Giuseppe Nguyễn Huiu Bài, Ministro dell'interno del Regno di Annam.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

7 giugno 1920. Al sig. Paolo Simeon.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 maggio 1920. Al sig. Melitone F. Porras, ministro degli Esteri del Perù.
17 giugno » Al sig. Stanislao Patek, ministro degli esteri di Polonia.
» » » Al sig. Bernardino De Melgar, marchese De Benavites e di S. Giovanni de Piedras Albas, della diocesi di Avila.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

31 maggio 1920. Al sig. comm. Giuseppe Angelini, di Roma.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 *maggio* 1920. Al sig. avv. Carlo Lenti, di Roma.
8 *giugno* » Al sig. Edoardo Hines, dell'archidiocesi di Chicago.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

31 *marzo* 1920. Al sig. conte Giuseppe De Lazerme De Lon, della diocesi di Perpignano.
3 *giugno* » Al sig. Giuseppe Nsiringisira, del Vicariato Apostolico dell'Uganda.
» » » Al sig. Dionisio Kamyuka, dello stesso Vicariato apostolico.
20 » » Al sig. marchese Alfonso Pallavicini, già segretario della cessata Ambasciata Austro-Ungarica presso la Santa Sede.
» » » Al sig. principe Giovanni Lobkowic, già segretario della cessata Ambasciata Austro-Ungarica presso la Santa Sede.
» » » Al sig. conte Alessandro Thurn-Valsassina, già primo segretario della cessata Ambasciata Austro-Ungarica presso la Santa Sede.
» » » Al sig. Giuseppe Schwendt, già consigliere di cancelleria della cessata Ambasciata Austro-Ungarica presso la Santa Sede.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

25 *maggio* 1920. Al sig. cav. Gioacchino Antonelli Costaggini, aiutante capitano della Guardia Palatina d'onore.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 *maggio* 1920. Al sig. Stanislao Ptaszycki, dell'archidiocesi di Vilna.
20 » » Al sig. architetto Mariano Pernigoni, della dioc. di Nicopoli.
» » » Al sig. m. Enrico Ricci, di Roma.
30 » » Al sig. Humphrey Sullivan, dell'archidiocesi di Boston.
31 » » Al sig. Arturo Paquet, dell'archidiocesi di Québec.
» » » Al sig. Pietro Beaulé, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Luigi Edmond, della medesima archidiocesi.
4 *giugno* » Al sig. Ruggiero Dubouch, della diocesi di Costantina.
7 » » Al sig. Emanuele Garcia, dell'archidiocesi di Puebla.
» » » Al sig. Riad bey Yassa, della diocesi di Luksor.
8 » » Al Sig. Dionigi F. Kelly, dell'archidiocesi di Chicago.
15 » » Al Sig avv. Eugenio Vignon, della diocesi di Troyes.
» » » Al sig. Leone Piguerol, della medesima diocesi.

15 giugno 1920. Al sig. avv. Clodoveo Meunier, della medesima diocesi.
» » » Al sig. avv. Eugenio Boulard de Villeneuve, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Paolo Bartolini, di Roma.
17 » » Al sig. conte Carlo Almeida, già addetto alla cessata Ambasciata Austro-Ungarica presso la Santa Sede.
» » » Al sig. Giovanni Dumreicher, già addetto alla cessata Ambasciata Austro-Ungarica presso la Santa Sede.
18 » » Al sig. Antonio Sinkel, della diocesi di Harlem.
21 » » Al sig. Giovanni Prinzen-Verschure, della diocesi di Bois-le-Duc.
22 » » Al sig. Giovanni Flors Garcia, della diocesi di Barcellona.
» » » Al sig. Giacomo W. Conway, della diocesi di Savannah.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

18 giuguo 1920. Al sig. Alfredo Danis, dell'archidiocesi di Montréal.
» » » Al sig. Filia Bleau, della medesima archidiocesi.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

16 giugno 1920. Al Sig. cav. avv. Federico Ferraris dei conti Di Celle, della archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

25 maggio 1920. Al sig. cav. Lodovico Gaudenzi, di Roma.
29 » » Al sig. Patrizio Walsh, della diocesi di Lincoln.
3 giugno » Al sig. Giuseppe Meier, sergente maggiore della Guardia Svizzera.
» » » Al sig. Pietro Giampaolo, della diocesi di Boiano.
8 » » Al sig. Vincenzo Leone, dell'archidiocesi di Monreale.
17 » » Al sig. Enrico Durantini, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

6 marzo 1920. Mons. Francesco Reininger, della diocesi di S. Ippolito.
27 maggio » Mons. Orazio Ceccarelli, della diocesi di Pistoia.

1 giugno 1920. Mons. Giacomo Patrizio Cantwell, dell'archid. di S. Francisco (California).
10 » » Mons. Agostino Schmitz, della diocesi di Treviri.
15 » » Mons. Giovanni Pietro van den Heuvel, della diocesi di Bois-le-Duc.
» » » Mons. Matteo Delli Muti, dell'archidiocesi di Manfredonia.
25 » » Mons. Antonio Santillana, dell'archidiocesi di Puebla degli Angeli (Messico).
26 » » Mons. Primo Lanzoni, della diocesi di Faenza.
» » » Mons. Placido Ferniani, della medesima diocesi.
» » » Mons. Giov. Battista Tasselli, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

31 maggio 1920. Mons. Liberale Dell'Angelo, dell'archidiocesi di Udine.
12 giugno » Mons. Federico Guglielmo Esser, dell'archidiocesi di Colonia.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Sopr. di S. S.:

2 giugno 1920. Il sig. Antonio Ceribelli, di Roma.
25 » » Il sig. Francesco de Velasco dell'archidiocesi di Puebla degli Angeli (Messico).
» » » Il sig. Carlo Diez de Urdanivia, della medesima archidiocesi.
» » » Il sig. Alberto Moreno, della medesima archidiocesi.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

31 maggio 1920. Mons. Antonino Chionna, della diocesi di Ostuni.

Cappellani d'onore extra urbem:

25 giugno 1920. Mons. Michele M. Marquez, dell'archidiocesi di Puebla degli Angeli (Messico).
» » » Mons. Leopoldo Villanueva, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Eugenio Manzanedo, della medesima archidiocesi.

NECROLOGIO

6 giugno 1920. Mons. Alessandro Piquemal, vescovo titolare di Tagora, ausiliare dell'arcivescovo di Algeri.

19 » » Mons. Roberto Calai Marioni, vescovo titolare di Esbon.

21 » » Mons. Giovanni Edmondo Fitz-Maurice, vescovo di Erie nella Pensilvania.